

כשהובאו התחתים לראשונה וחזרו אלינו. קראתי בעל ימהומה: הניחו לו, הוא פצוע. אבל אחרתי. פתח הבתים כי הכל אבוד, כי בירתהנגב תיכבש בלעדינו. השוטרים אז זה סיבא את הקורס. קיבלו מדים נוצצים בלבן ואדום. דרגות וחבורות לעיון. אצלנו השתמשו בהן בשעת"הדחק ואילו השוטרים עיניו בהן, כוודאי. בקבוקיהמשקאות כבר עמדו על הלפק. כבינו את האורות, סלקנו את הפצועים אל המטבח וערכנו שרשרת כפולת שלוש. האכסניא עמד ב"מטבח, ידיו על לבו, ואין מילה בפיו. הגיעה תגבורת, פנסים חצו את האפילה בפסריאמים; מדיהלובן האדימו, קצין שכב, כורע אל הקיר, ודם זב מפיו כמעין המתגבר. לא רצינו בזה. לא זאת רצינו, שוב בקשתי להשתלט על המבוכה, לקרוא לקציניהם. אבל בחוק יצא הקול: מכים את שלנו, את הלוחמים.

העדות היו סבוכות כל"כ שלעולם לא נודע מה ארע שם. בית"דין לשיפוט מהיר הורדינו בו ביום לדרגת סמל והחולדות הוחזרו לבסיס. פרט לשמי הקודח בחורמי. ישבנו במכוניות מוכים וחבולים, אך מחייכים מבעד לפצועים. ענשו אותנו — לבוא על העיר מעורפה, לאחר שהקרב האמיתי כבר ישתולל ויוכרע במבואותיה. אמרתי לנהג: "יודע מה זה ספיד זי, אמרתי לכולם: "התחזקו היטב". נסענו בחמרי שים על"פני שדות, שמונים בכביש. שעת האספ היתה בשלוש וחמישים דקות ולנו — בארבע ורבע. הגענו שעה לפני המועד. "בוא, ניכנס בשקט", — הפצתתי במ"פא. "אסור!" — השיב. "אנו נתקדם", — לחשתי — "כל עוד השטח פתוח". בסדר, נבוא בעקבותיכם". נסענו עד לבתים הרא"שונים ו— "יודע מה זה ספיד זי", — בטרם פקחנו עין ואני במרכז העיר והפלוגה אחרינו. כשהגענו התקופים עם אור, ישבנו בחאן, לוגמים קפה תורכי. "בחורים — הידו!" — "החול-דוה, ה-חול-דוה!" — באבים חורנו מן הגבול, לשלחנו לשמירת"המישלטים. קבענו בסיסנו ליד קבוץ זה, מקורב עלה, ההזקן כיתה על המשלט ושלוש עסקו במ"ארכים ופשיטות. קבוץ נחמד היה, אנשים צעירים, לאימכר הכירו זה את זה, ולא איכפת להם אם ביבלה בפקד"המחלקה את שעות"השחר, בשווע מהערה, בחור אחת מהם. בטרם אור היינו חוזרים, מקים את השקל. פצצבים משמרות ואני יורד אל הצריפים — "המפקד הולך למשימה קרבית". "לא, לא זה לפטרול אים, לגשש היכן המוצבים", — "איה נר שוש? הוא עולה ישר, בלי חיפוי". ופתע נשבה הרוח הרעה, הקבוץ בא לבקש ככונית. שלוש היו לא, אחת במשלט, אחת לפשיטות עמוקות, אחת הביאה אספקה מהגדוד. אותו יום היו רק שתיים. "קמחי" — אמרו — "תוכל לתת לנו קר מנדקר אחד? אנחנו רוצים לנסוע למושבה, להצגת"התיאטרון, ודרושה לנו מכונית להובילת"התוצרת. הקומנדק יסע לעיר ובמכוונה שלנו נרד למושבה". "מצטער", — השבתי — "אני יוצא הלילה לפשיטה ב"ערב הפרוץ". הקומנדק יהיה דרוש לי למקרה שיהיו נפגעים". "קמחי, אבל אם לא תתן את הקומנדק, לא נוכל לנסוע". אנחנו לא יכולים להפקיר את התוצרת". "מצטער", — עניתי — "באמת מצטער". "טוב", — השיב המא"י, מפקד"המקום — "הבחורות שלנו סובות בשבילך, אבל כשצריך לתת מכונית, אין לך פתאום", — "באמת אין לך", — בארתי — "הרי הסברתי לך".

עם עלות הירח יצאנו בקומנדק לתל"אר"ר, כיתה ושני מקלעים לה. עקפנו את התל, בדקנו בכפר, כיתה רגלית סדקה את הגבעות שמעלינו, מתעמתת לפגוש אותנו במחצית הדרך חורה. עמדנו לצאת מהכפר, חרבת"תל"אר"ר, עת נפתחה עלינו אש רובים מטוח קצר. הבכיות נסוגה. הח"ר ליות תפשו עמדות מאחרי הבניינים. מקלע השמיץ קולו מעל ראשינו ונהיגהמכונית אסף ידיו, הטח ראש בגלגל"ההגה ומכובר"הנפילה תקע הצפר תקיעה חדה ורמה. אחר שככה האש והאויב החל מנתק מפנו, כדור תועה, אחד מאחרוני הכדורים שנורו, פגע ברגלו של העומד לצדי. חורנו לאחר חנות, פצוע"הזה ופצוע"היך והכיתות באות ברגל. הנחתי את הפצועים בבסיס, העליתי את קנקינו הריקים על הקומנדק קר ואצתי לקבוץ לכלא מים. החברים אך זה באו מהמושבה, מצאה להם מכונית. והיו נפוצים על"פני הצריפים, מהמים מתחוככים. ניגשתי אל ברו שלוש הצול. הצבתי את הקנקן לפזון ופתחתי מלוא"הזרם. "הי, מי שם זי", — אני, קמחי! — מה אתה עושה שם? — "ממלא מים". "תפסקי מיד!" — "מא"י נישא, התקרבנו אנשים. מעגל צפוף ומאיים. "יש לי פצועים", — חנינתי קולי — "אני זקוק להרבה מים". "אצלנו לא תיקחי מים!" — צעק המא"י — "לקחת אתה יודע, וכשצריך לתת... שפך מיד את המים!". מישור סגר את ברו שלוש"הצול, מישור אחז בקנקן להפכו. "יש לי שני פצועים", — אמרתי — "פצוע"הזה מהסויר". הקנקן הניק הוטל בבוז לתוך המכונית. השמיץ קול קשה של בית"דין כח במכתה. המעגל נצטופף מולי לחצי גובה הברז ביני לבנים. שלחתי כבש בשעון: עשר לאחת. "בעוד עשר דקות", — הכרזתי בקול — "בשעה אספ אחת אספ אספ יוטל מצב צבאי על שטח"הקבוץ. כנאת מוכרז על עוצר בית והסגר מוחלט. כל מי שייצא מביתו, יורה ללא"אזהרה". ופניתי לאחור. נסענו לבחנה, הערנו את הכיתה, הדגנו ל"כית השתים הבאות ברגל. "בחורים", — אמרתי — "בן סרב לתת מים לפצועים שלנו. הם שפכו את המים בנקנקן. הודעתו להם שהחל משעה אחת יימצא הקבוץ תחת עוצר והסגר"בית. אנחנו ניגשים עכשיו לשם. לקחת מים ולקיים את ההודעה. מי שייצא מפתח ביתו, דיסקו לו כדור ברגל ללא"אזהרה".

אחד הזוגות בקבוץ היה לו ילד, תינוק. בזכותם ניתנו כמה הקלות. לאשה הותר להסתובב בחוץ ללא"הגבלה. לבשל, להביא אוכל לחדרי החברים. אחת ליום, אפילו להוציא משם שיריים. היתה מתרוצצת כל היום אילך ואילך עד שמקץ יומיים הודיעה די, והתה לא להביא אוכל לחדורים. בעד"הח לונות היו הנצורים מגדפים אותה בצאתה לצריכה"הילד. מעין אסיפה כללית מעבר לסורג. בלילה הבא, בשעה אספ אחת אספ אספ, הסיירונו את המצור חרש חרש. שבנו למחנה, השתרענו על השמיכות. מבית"החולים הודיעו, כי הפצוע יחיה. בצהריים ירד הקומנדק למשק להביא מים. הזמן עוד בקבוץ אחד, בחור, ותשמע את סוף"המעשה. כן, כן, ממין כן. ועכשיו — לחיים, לחיי ההתיישבות העובדת. ב"

קיצור: נתנו לנו מים מבלי בר דבר ואת החברה אשר סרבה להביא אוכל הוצאו מהקבוץ. בעלה ה"ך אחריה והי תינוק, כמובן, לחיים, נער, לחיי הקולקטיב. השתחררה מהצבא. האלף בקשני שלא לעבור לשרות"הקבע. "בין כך יסרבו לך". נתכנסנו למסיבה, שרידיהן האחרונים של החול"דוה. ש"י בא במכונית, הוא ואשתו, שבנמן, עליו, שואל על החברים אשר לא הגיעו. אותה מושבה, ורק פורתת כי רוק אבני"המחסומים הוטחו, הוא הוא בירת"הקפה ואף לא אכסניא הזוכר עדיין את ליל"הרעש. "בואו, בחורים, הרסי תם אותי או, אבל דם היה לכם. יפה נתתם להם, לשוטרים. והצבא ש"י. ברוך השם. בואו, איפה כל השאר זי". קרבנו שילוחות זה אל זה. "מספיק, אין צורך בהרבה כל"כך". "לחיים, בחיים!" — הרמתי את כוסי — "אשרי שלא זכה ליום"הנצחון". יום"המתחת, חייל משוחרר, משוחרר בכל וכל, לא נכה, לא מקרה סוציאלי. כתם כשותרר, רחובות לבנים, הנערות לבושות חלצות"קצין חללות. החברים עוב דים, מתערים בארץ. משקה עכור ליד דלפק עגום, פעמיים, בבקשה; תמיד פעמיים — למען להיות צבועות חליל, צחוק רם מדי. חם מדי כאן בשבילך, סגן קמחי.

נסעתי שוב לקבוץ בגליל. "אני יכ לה לבוא א"ך לפנות"

„אותו יום החילות' שותה ועדיין לא הפסקת'... יין נוזל בעורקי תחת דם..."

ערב", — אמרה עליזה — "בעלי בתורנות". "לא, לא", — נחפזתי להשיב — "באמת יפה שאת מוכנה לבוא, אבל אי אפשר כך". קבלתי צריף קטן בקצה"המשק, יצאתי בשנית לרעוה את הצאן, רק מרעה"הצאן לא נעשה במכוונות. ברמת חלבה המכוונה, במוסך ניצבו ששה טרקטורים, האריות מתרוקנה כמעט. הלכתי אחרי העדר ושנינתי: מאומה לא ארע; לא חולדה היית ולא אישק"הקומנדו; מתמיד הלכת עם העדר ותביד ליוותה אותך בלחיק סיסטר לאי. הגיע מכתב מאנגליה, שלוח מפולניה, ממי שהיתה טלפוניסטית במשרדו של מהנדס מפעלי הימן גרינג אשר בעיר באווארית. נישאה וז. השאר, מבקשת לבנים, גרביים ותפוזים, אם אפשר, לזכר העבר. שנתיים נדד המכתב, עקב אחר גדוד"הקומנדו אלמוני על"פני מחצית"תבל, השבתי במכתב, לקחתיו כזה לירות מכספי"המלך ושלחתי תפוזים, גרבי"משי, לבנים, לזכר ולמען. תמהתי, מתי תשלח מכתב הבתרת איברשור"מ באנדופיהרר, מי לא ישלח? אחות אוסטרלית, בת"דוד"מבו"דה, לחיים, אשר לאיש אל ידע אורח"עלמות. מלא עד לשפה אשירי מי אין לו גרבי"משי, לא יקנה בהן את המבקשת לבשן. עליזה באה אלי למרעה. "לזכר ימים עברו", — "טוב", — אמרתי — "האם את רוצה בכך". חזרתי לצריפי, חרץ מירח"הכבשים. "גם לא לה", — אמרו — "הן אינן רוצה בה ברצינות". "לא ברצינות?" — שאלתי — "עוד תראו: רציני ברציניים". לקחתי כסף עממי, עלינו למושבה ברגל, לעין השמש השוקעת, החברים, "יין", — פקדתי — "וקר" ניקא", — ביקשתי — "וארק מהול בני קרחה". "לכי לך,

עליזקי", — לחשתי — "לכי בטרם יעכדו על טעותם, בטרם יכניסו נפצים אל המוגרים. עזיבני, הן רואה את: לרגלי קשור תלי"המכשול ורק את הנפץ עוד לא התאמו לחירי". היא התרפקה עלי להחזיק"החוקיק אחרי שרתייה. האלם, סיסטרה", — ליטפתיה — "הן לא תכעסי כי חבסתי בפניך". חזרנו על הכביש היורד לקבוץ, לעין הירח, השומר, בעל, חפשי לנפשו ומאחיה". יצאתי להשוש ואני והשבו והכבשים הטובות, ואין נערה סביב מבקשת זכרונות ולא חברים לשאול: הברצינות זי.

שבנו באבק הכבד, ריח העפר בחכסין וגללים וזיעת"הבמה והזהב משתפר סביב, עוסר על ההרים, חורג מעבר לגבול, לות, מעבר המים ומריבה. "מחפשים אותך", — אמר המז' כיר — "שליח". ישבו שלושה, דאגה על הפנים, שאלו: "התלך?" — "אלך". "בדד?" — "בדד". "אלך, אמרתי". "מכיר את בית"דוק", — שאל הגדול — "בית"דוק תחתא זי". "לא, בסביבות אלו לא הייתי כלל". "תעשה סויר מוקדם זי", — כמובן, יש לכל כמה בחורים טובים זי. "נמצא". ישבתי בחדר, חילקתי הוראות אחרונות, חזרתי ובחנתי את המפה זו הפעם העשירית. משום מה לא חשתי בנוח. בניה צפופה, טרסות כרובות, והבית סמוך למרכז"הכפר, הבחורים היו מתנדבים למחצה, קשים להשלטת משמעת צבאית. הביא עמם בקבוץ קוניאק ובסרם הספקתי להניאם מזה, הריקן"הו. את השארית הנישו לי, לא רציתי להעליבם וגמעתי. "הה" גשה הרעה חלפה, מוחי נצטלל. החלטתי: נלך בדרך הראשית. במרכז הכפר, ישר אל הבית, אין בטוח מזה. נבוא מאחור, נצא מלפנים. "זוים זי", רחשה"לילה כגן לנו, כמסחר קול"י חינו. "כמה תיקח לפעולה זי", — שאלני. "כמו לטויר", — השבתי. "אי"אפשר", — אמר הגדול — "אתה צריך לקחת מחלקה או, לפחות, שתי כיתות מוגברות". "לא", — אמרתי — "הארבעה ההם יספיקו לי". לפני הציאה עשיתי את אשר לא יעשה: גמתי עמוקות מבקבוץ נוזל שקיף כבים. נשמתי לרוחחה את אויר"הלילה, זכרתי ריחם של שחי"פסל, חשבת: גבול, קו על ארץ רבה. "אתם השניים השנינו על הדרך הראשית, אתה תצפה למטה ואתה בוא אחי". הנחנו את התרמיל בחוץ, הרוק ללילה, שבנו על"פני העשב המאוש חרישית, מברך צעדי החוזרים אל בסיס, הנוכרים את עליזה, מתעצנים ליווה, מצדעים — קורפורל קורפורל — לכבוד סיסטר לאו.

בוא אלינו בערב", — אמר אחד ההולכים עמי — "נשתה". שתינו לכבודי, לכבודם, לכבוד המשימות, הבתים המת"פוררים ברעם, לכבוד המשקה, הבקבוץ, למה שהיה "ולכ" בוד היום שיבוא. "מי אתם", — שאלתי. "טוראי יעקובסון" — "טוראי ראשון גרינוואלד". שתינו שתינו עד שלהטו הלחיים והעלמות שאתם נעשו נבוכות והמשקה תבע מזונות והמאכלים תבעו עוד משקה. "הו, הו", — אמר יעקובסון וחשף את שנינו — "המפקד המתפלל, אנחנו מהגם, אתה יודע, לא זמן רב נלך עוד בלילה, אנו עולים אל אור"היום, לחיים, המפקד, שתינו לאור, שתינו ללילה, אחר שתינו לפרייה שאנו נפר"דים. הם עולים אל היום ואני הולך במחשך. תצליח, המפקד, לא נשכח אותך". קבלתי מחלקה, מגוייסים, ש"חוננו לעין עולמא. "היו שקטים כרוח בסבך"הפסל", — הוריתים — "כאד מעל עלות שחי דונקר, כמי התמוזה בלילה, כמקוש הסמון בקרקע". משקרבנו, השמיט אחד את רובהו, בחילוס"היריות נפצע מישור, נאק וגנת. "נסינה!", — הודעתה. "אני רוצה בהם", — אמרתי — "לא יצליח ללמאכה. מעתה יחידו אלך". הרקתי מלוא"הבקבוץ, לחשתי לעצמי: תעשה ותוכל. מי עצר את הקראוטים בדונקר? מי עלה לפסגות"סיציליה? מי ברח ממחנה שכויים ונטל מיד ידיו"באינטליג'נס? מי שכן את אשת קצין הס. ס. והעביר על דעתן מאחיים נערות גרמניות? אלך ואעשה, מי יוכל לי? הנה הולך יילך ושטה נושא משך"ההרס.

לחיים, בחור; לחיי החולפים"עוברים בלילה, לחיי המשקה העולה בראשם כאד על צוקים בדונקר, לחיי האוהב את שלא ראה מימיו, לחיי גבורים בבלי"דעת וממלטינפשמ מי ידדים. כוסית לבורה ואינונו מגיע, להולך ואינונו בא. בוחלי אל הבית, בית מניח המוקשים בכביש"הגדול, המעלה מכוניותנו בסערה השמימה, אוכור, כי הבטחת. הלום"חושים אהיה מאדי היין, לבי לא שם, ידי מבקשות לחבוק את הריק, קול לא יישמע, עלה בחצר לא ינוע, איזה הכל מאחרי, על אוכף הסוס, רק את הפניון אשא בחיקי, כדרך ערבים. במהומה שתקום ארוץ אל החאן, צולע, ראשי קל עלי ונבוב, והם יקי"פוני בדרכי, יבואו עלי מלפנים, נכונים, מקלות בידיהם, אבנים מרחוב, מכית"מתכת כבדה, ואני אסתער לעומתם, אקראם אל הקרב הגדול, לימני קאפול לאו קפטיין פארוס, על חזי די.אס.או, הרב הצבאי יביא תפילין לא"פסולים, הב"רים יגיעו בזמן, קפטיין סגל ילחץ את ידי; יזוה תאמר; "הן סלחת, ואני אסלה, אעורר שוט על הבהמות, אשיג כל טרקטור בשדה; "הייל היסטר" אקרא ואטיל הגופה בפניהם, בת"הדוד תבוא ללגימה אחרונה, סרג'נט דוידוביץ יחלק מנות"קרב וכל החולדות תגענה בריצה; מכים את שלנו, את הירחמים; וכמה בחורים טובים שלא זכו לעלות לאור"היום ייאספו לסייע למפקדם.

זה יהיה הקרב הגדול, בחור, ושמיים יירדו להתבונן באיוזאק קמחי העורך אנשי מול אויב, ובבוקר, בהעלות השחר, עת ישיטו גזייתיו לבור, ישכים חבר בקבוץ אשר מנגד לרצועה עזה, מול "המערב הפרוע", ויאמר בנפשו: "אכן, רוח רענ"נה מנשבת מן הים. טוב יהיה להשקות היום את ערוגות"ורע"המספוא, וברו שלושה צול יפתח לרוחתי — וזרמו המים. ובצורה, בבית הגדול, ילילו נשים על גבור כי אבן, כי אינוה, כי דוקר מארב, כי בליל שדד, "בליל שדד מואב", — תאמר בקול ומלוא"בקבוץ הערה על תחולות בבואכם, ובלכתכם ה"אה, סיבב את המשוורין כלתמורנו ואני אשמע, וסיסטר לא תשמע ובת"ההודיה בין בודה לבין פשט, צחוק צחוק יחדיו ולכבוד הנצחון ולמען לא יזח וחליל"הרכב ולא יופעל מוקש, נגמץ את יין"הרקח מבקבוץ, האחרון.